

антропоними за периода VI – XI/XII в. и защитава тезата, че и в двата езика личните имена се образуват по индоевропейски модели, но продуктивността им е различна. Наблюдават се четири способа на образуване на имена: композиция, съкращаване, деривация и конверсия. Чрез композиция се образуват двусъставни лични имена, като четири типа се срещат в двата ономастикона: съществително + съществително, прилагателно + съществително, съществително + прилагателно, прилагателно + прилагателно. Останалите три словообразователни способа, които също са широко застъпени в личноименните системи на средновековните немци и българи, образуват едносъставни имена, като особено продуктивни са деривацията и конверсията. Като най-продуктивен способ при старовисоконемските лични имена се явява композицията, докато за старобългарските антропоними е характерна деривацията. Семантиката на личноименните основи, от които са образувани антропонимите, също е идентична за двата езика, което показва сходство в мотивацията на именуването. Наблюдават се следните области от бита и мирогледа на средновековния човек: война (най-пълно представена в двата езика), животни (хищници), имена на растения (дървета), религия, право, мисъл, човек, род, цветове.

Работата може да послужи като основа за по-нататъшни ономастични изследвания, особено в областта на българската средновековна антропонимия, понеже в приложението е включен пълен списък на старобългарските лични имена от славянски произход (около 300), засвидетелствани в домашни и чужди извори.

На 21.10.2009 г. *ст. ас. д-р ПОЛИНА ВАЛЕНТИНОВА ВЕНКОВА* от катедра „Класически и източни езици и култури“ защити дисертацията си пред СНС по Литературознание при ВАК. От 2002 г. тя работи на хонорар, а от 2008 г. е щатна преподавателка по китайски език. Научните ѝ интереси са в областта на китайската литература, култура, народопсихология, национални малцинства. Специализирала е в Пекин през 2001–2002 година.

Дисертационният труд на д-р Полина Венкова на тема *Китайската художествена литература в България. Проблеми на рецепцията* проследява зараждането и развитието на рецепцията на китайската художествена литература в България от периода на Българското възрождане до 80-те години на XX век. В нея се търси възможно най-ранният досег между двете култури и се обобщават постиженията в областта на превода на художествената литература (преводчици, преводни езици, заглавия).

Въз основа на принципа на сходството са реконструирани формите на литературните връзки през отделните периоди. Отделено е значително място на ролята на преводачите като посредници между двете литератури – от най-простата форма на посредничество (предговорът и бележките към преводните творби) до особеностите на отделните преводи и концепциите за преводаческото изкуство. Най-значима роля в културния обмен е отделена на преводите като генетическа връзка между китайската и българската литератури, определящи вътрешното съизмерване на ценностите на двата народа. Проследени са типологическите предпоставки от страна на българската литература, които предопределят избора на превежданите произведения, начинът – интегриращ или диференциращ, по който е реагирано на особеностите на чуждата художествена творба. Типологическата обусловеност при подбора на преводните автори се проявява особено ярко през тези периоди на българската литература, които са свързани с появата на нови стилови формации (символизъм, експресионизъм, т. нар. социалистически реализъм след 9 септември 1944 година, постмодернизъм).

Погърсени са вътрешната обусловеност и параметрите на рецепцията, проследени в техния исторически, типологически и синхронен контекст. Там, където е било възможно, е направена съпоставка на оригиналния с преводен текст, с цел проверка точността на превода. Набелязани са тенденции и насоки на проникването не само на китайската литература у нас като по-специфичен от гледна точка на нашата култура феномен, но и по-общо като рецепция на чужда литература в родната литературна среда. Като форма на компаративистки контакт са изследвани и възгледите на българските творци и тяхното влияние върху процеса на рецепция на китайската литература в България. Проследени са и националните митове по отношение на Изтока, които са битували в общественото пространство в продължение на годините и са оказали влияние върху представите за Китай и литературното възприятие между двата народа.

Част от откритията на този труд са публикувани и под формата на отделни статии и научни съобщения.